

The book cover features a woman with blonde, wavy hair, wearing a dark green, sleeveless, floor-length gown with a deep V-neckline and a pearl necklace. She is standing in front of a large window with a red frame. The background is a solid, deep red color. The title is written in large, bold, white, sans-serif capital letters, and the author's name is in smaller, gold, sans-serif capital letters at the bottom.

**SEDEM
MANŽELOV
EVELYN
HUGOVEJ**

TAYLOR JENKINS REID

SEDEM
MANŽELOV
EVELYN
HUGOVEJ

TAYLOR JENKINS REID

Taylor Jenkins Reid
The Seven Husbands of Evelyn Hugo

Copyright © 2017 by Rabbit Reid, Inc.

All rights reserved

Translation © 2019, 2025 Zdenka Buntová 2019

Cover Design © 2019, 2025 Juraj Šramko

Cover Photo © Marketa Novak

Slovak Edition © 2025 by IKAR, a. s.

Z anglického originálu The Seven Husbands of Evelyn Hugo
(Atria Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc., New York 2017)
preložila Zdenka Buntová.

Obálku navrhol Juraj Šramko

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 408. publikáciu v elektronickej podobe.

Druhé vydanie. Vo vydavateľstve IKAR prvé.

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA s.r.o., Bratislava

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-551-9997-9

Venujem Lilah.
Bojuj proti patriarchátu, dcérenka.

NEW YORK TRIBUNE

Slávne róby Evelyn Hugovej idú do dražby

NAPÍŠALA PRIYA AMRITOVÁ

2. MAREC 2017

Evelyn Hugo, filmová legenda šesťdesiatych rokov, oznámila, že cez aukčnú sieň Christie's vydraží dvanásť svojich najslávnejších rób a výťažok z predaja venuje na výskum rakoviny prsníka.

Dnes sedemdesiatdeväťročná herečka už desaťročia stesňuje pôvab a eleganciu. Evelynin štýl je zmyselný a zároveň zdržanlivý, mnohé kúsky jej garderóby sa stali mýlnikmi módy a hollywoodskych archívov.

Tých, ktorí by chceli vlastniť kúsok minulosti Evelyn Hugovej, pritiahnu nielen ponúkané modely, ale aj okolnosti, za akých ich mala oblečené. Do dražby bude zaradená slávnostná smaragdová róba od Mirandy la Condovej, v ktorej Evelyn zažiarila na odovzdávaní Oscarov v roku 1959, nadýchané fialové šaty z organtínu, v ktorých ju v roku 1962 verejnosť videla na premiére *Anny Kareninovej*, a tiež rozprávkový model z tmavomodrého hodvábu od Michaela Maddaxa. V ňom si Evelyn v roku 1982 prevzala Cenu Akadémie za film *Všetko pre nás*.

Meno Evelyn Hugovej sa pretriasalo v súvislosti s viacerými hollywoodskymi škandálmi vrátane jej siedmich manželstiev a vzťahu s filmovým producentom Harrym Cameronom trvajúceho desaťročia. K aukcii rób cez Chris-

tie's Evelyn nepochybné inšpiroval osud ich spoločnej dcéry. Pani Connor Cameronová zomrela vlani krátko po svojich štyridsiatych prvých narodeninách na rakovinu prsníka.

Evelyn Hugo, vlastným menom Evelyn Elena Herrová, sa narodila v roku 1938 v rodine kubánskych imigrantov. Vyrastala na newyorskom Manhattane vo štvrti nazývanej Hell's Kitchen a v Hollywoode sa objavila už v roku 1955. Zmenila si nielen farbu vlasov (z tmavých na blond), ale aj meno. Ako Evelyn Hugo sa doslova zo dňa na deň stala členkou hollywoodskej elity. Vo svetle reflektorov žiarila viac než tri dekády, koncom osemdesiatych rokov sa stiahla do úzadia a vydala sa za finančníka Roberta Jamisona, staršieho brata herečky Celie St. Jamesovej, trojnásobnej držiteľky Oscara. Od smrti svojho siedmeho manžela žije na Manhattane.

Jej mimoriadna krása, elegancia a odvážna sexualita už desaťročia fascinujú filmových divákov na celom svete. Očakáva sa, že výťažok aukcie v Christie's prekročí sumu dva milióny dolárov.

1

„MOHLA BY SI PRÍŠŤ do mojej kancelárie?“

Najprv som pozrela na stôl susediaci s mojím, potom späť na Frankie, lebo som si nebola istá, komu to hovorí. Ukázala som na seba prstom. „Ja?“

Frankie sa nevyznačovala nadmernou trpezlivosťou. „Áno, Monique, ty. Preto som povedala: ‚Monique, mohla by si prísť do mojej kancelárie?‘“

„Prepáč, počula som len tú druhú časť.“

Frankie sa zvrtila, ja som vzala poznámkový blok a išla za ňou.

Frankie mala v sebe niečo, čím upútala na prvý pohľad. Za konvenčne krásnu by ste ju neoznačili – črty dosť prísne, oči ďaleko od seba – ale stačilo na ňu pozrieť a museli ste ju obdivovať. Štíhla, veľmi vysoká (stoosemdesiat centimetrov), krátky afro účes a záľuba v pestrých farbách a nápadnej bižutérii. Keď Frankie vošla do miestnosti, každý si ju všimol.

Práve ona bola jedným z dôvodov, prečo som prijala túto prácu. Obdivovať som ju začala ešte za svojich študentských čias na žurnalistike. Čítala som všetky jej články v časopise, ktorý teraz Frankie vedie a ja preň pracujem. Ak mám byť úprimná, mať za šéfkou černošku je inšpirujúce. Ja sama som mulatka – po otcovi som zdedila svetlohnedú pokožku a tmavohnedé oči, po mame beloške zas kopy pieh. Frankina kariéra vo mne prebudila nádej, že aj ja by som raz mohla niečomu šéfovať.

„Nech sa páči,“ povedala, keď sa uvelebila v kresle, a ukázala na oranžovú stoličku pred svojím skleneným písacím stolom.

Mlčky som si sadla, prekrížila nohy a čakala, čím šéfka začne.

„Stalo sa niečo nevidané,“ povedala a pozrela na displej počítača. „Ozvali sa mi ľudia od Evelyn Hugovej. Majú záujem o špeciálny článok. Exkluzívne interview.“

Inštinkt mi našepkával dve odpovede – prvá znela *Bomba!* a druhá *Prečo to hovoríš mne?* Namiesto toho som sa opýtala: „Čoho sa má týkať?“

„Domnievam sa, že to má niečo spoločné s aukciou, ktorú chystá,“ povedala Frankie. „Evelyn zjavne záleží na tom, aby sa pre Americkú nadáciu na výskum rakoviny vyzbieralo čo najviac peňazí.“

„Ale tento motív jej ľudia nepotvrdili, však?“

Frankie pokrútila hlavou. „Nie. Pripúšťajú iba, že Evelyn chce niečo povedať.“

Evelyn Hugovú, jednu z najväčších filmových hviezd všetkých čias, by ľudia počúvali, aj keby nemala čo povedať.

„Pre *Vivant* to bude sólokapor. Hugo je žijúca legenda. Koľkokrát bola vydatá, osem?“

„Sedem,“ opravila ma Frankie. „Máš pravdu, ten materiál má obrovský potenciál. Ale poprosím o trochu strpenia, kým dopoviem aj druhú časť.“

„O čo ide?“

Frankie sa zhlboka nadýchla a nahodila taký výraz, až som dostala strach, že ma chce vyhodiť. A potom povedala: „Evelyn si na tú prácu vyžiadala menovite teba.“

„Mňa?“ To bol druhý šok za posledných päť minút. Vždy ma zaskočilo, ak mal niekto záujem hovoriť so mnou. Asi by som mala zapracovať na svojom sebavedomí. Nebudem klamať, v poslednom čase utrpelo ťažké rany, no ani predtým sa nedotýkalo hviezd.

„Aj mňa to prekvapilo,“ poznamenala Frankie.

Trocha sa ma to dotklo, no vedela som, prečo to vraví. Vo *Vivante* som pracovala necelý rok a zväčša mi dávali robiť kadejaké pochlebovačné PR články. Predtým som blogovala pre *Discourse*, ktorý si hovorí magazín a venuje sa súčasnému daniu a kultúre, no v skutočnosti sú to blogy s krikľavo bulvárnyimi titulkami. Písala som články o súčasných trendoch pre sekciu Moderný život a prispievala som aj do rubriky Za a proti.

Predtým som bola roky na voľnej nohe a *Discourse* bol pre mňa čosi ako existenčná spása, no keď mi *Vivant* ponúkol stále miesto, neodolala som. Šancu pracovať interne v kamennej redakcii, navyše s legendami publicistiky, som si nemohla nechať ujsť.

Keď som v prvý pracovný deň vošla do vstupnej haly, privítali ma steny vyzdobené slávnymi obáľkami *Vivantu*, ktoré vyvolali značný škandál: rok 1984 – aktivistka Debbie Palmerová stojí úplne nahá na streche mrakodrapu s výhľadom na Manhattan; rok 1991 – výtvarník Robert Turner pred rozrobeným plátnom a pod obrázkom šokujúca správa, že umelec má AIDS. Možnosť stať sa súčasťou tohto sveta som vnímala ako zázrak, splnený sen. Vždy som rojčila, že raz uvidím svoje meno v nejakom exkluzívnom časopise.

Žiaľ, posledných dvanásť mesiacov som robila len podlízavé rozhovory s finančnými magnátmi a bohatými dedičkami, zatiaľ čo moji bývalí kolegovia z *Discourse* prostredníctvom elektronických médií menili svet. Skrátka, ani sebou, ani svojou prácou vo *Vivante* som nemohla byť nadšená.

„Pozri, Monique, niežeby sme ťa nemali radi, to určite nie,“ pokračovala Frankie. „Myslíme si, že si predurčená na veľké veci, ale týmto kšeftom som chcela poveriť niekoho skúsenejšieho. Budem úprimná, Evelyninmu tímu sme ťa nenavrhlí. Poslali sme im päť našich najväčších mien a ich odpoveď bola, že chcú teba.“

Otočila ku mne monitor a ukázala mi email od akéhosi Thomasa Welcha. Zrejme Hugovej hovorca.

Od: Thomas Welch
Komu: Frankie Troupová
Kópia: Jason Starney; Ryan Powers

Monique Grantová. V opačnom prípade Evelyn od ponuky odstupuje.

Ohúrene som vytreštila oči. Prečo by si hviezda ako Evelyn Hugo mala vybrať práve mňa? Nešlo mi to do hlavy.

„O čo tu ide, Monique? Ty sa s ňou poznáš?“ opýtala sa Frankie a opäť zvrtila monitor k sebe.

„Nie,“ odvetila som. Otázka ma zaskočila. „Zopár jej filmov som síce videla, ale generačne sme veľmi vzdialené.“

„Nijaké osobné prepojenie?“

Pokrútila som hlavou. „Určite nie.“

„Pochádzaš z Los Angeles, ak sa nemýlim.“

„Áno, no jediné možné prepojenie na Evelyn Hugovú, ktoré si viem predstaviť, je, že by otec spolupracoval na niektorom jej filme. Bol fotograf-portrétista, špecializoval sa na propagačné snímky z nakrúcaní. Môžem sa opýtať mamy.“

„Výborne. Ďakujem,“ prikývla a s očakávaním sa na mňa zadívala.

„Mám sa jej opýtať hneď teraz?“

„To by bolo fajn.“

Vytiahla som z vrečka mobil a napísala mame: „Pracoval ocko na niektorom filme Evelyn Hugovej?“

Na displeji sa objavili tri bodky označujúce odosielanie správy, a keď som zdvihla zrak, pristihla som Frankie, ako sa mi snaží nakúkať do telefónu. Uvedomila si, že to vidím, a oprela sa.

Telefón zapípal.

Mama napísala: „Možné to je. Tých filmov bolo tak veľa, že som stratila prehľad. Prečo?“

„Dlhý príbeh,“ odpovedala som, „pokúšam sa zistiť, či by som mohla mať nejaké prepojenie na Evelyn. Myslíš, že sa s ňou ocko poznal?“

Odpoveď: „Nie. Tvoj otec sa s celebritami zásadne nestýkal. Nahovárala som ho, ale nedal sa.“

Zasmiala som sa. „Je to jasné. Nijaká súvislosť medzi mnou a Evelyn neexistuje.“

„Okej,“ prikývla Frankie, „v tom prípade predkladám teóriu, že Hugovej ľudia si vybrali niekoho menej známeho s nádejou, že budú mať navrch a ovplyvnia obsah rozhovoru.“

Znova som zacítila vibrovanie telefónu. Mama. „Napadlo mi, že ti pošlem škatuľu otcových starých prác. Niektoré sú úžasné. Tešila som sa, že ich mám tu, ale tebe urobia ešte väčšiu radosť. Pošlem ich tento týždeň.“

„Podľa teba si zámerne vybrali najslabšieho možného protivníka,“ povedala som.

„Asi tak,“ usmiala sa.

„Takže Evelynini ľudia si prelistovali *Vivant*, pri podružných textoch našli moje meno a myslia si, že si so mnou urobia, čo budú chcieť. Toto si myslíš?“

„Presne toho sa obávam.“

„A hovoríš mi to, pretože...“

Frankie opatrne volila slová: „Pretože si nemyslím, že by si sa dala ovplyvniť. Podľa mňa ťa podceňujú. Ten rozhovor chcem. Získa nám to publicitu, bude to na všetkých titulkách, ale...“

„Ale?“ nepatrne som sa pomrvila na stoličke.

Frankie položila prepletené ruky na stôl a predklonila sa. „Pýtam sa, či máš odvahu postaviť sa Evelyn Hugovej zoči-voči.“

Zo všetkých otázok, ktoré by som čakala, bola táto na asi na milióntej priečke. Cítim sa na to? Sama som nevedela.

„Áno,“ prikývla som napokon.

„To je všetko? Viac k tomu nepovieš?“

Bola to šanca. Chcela som ten článok, už ma nebavilo trčať na chvoste redakčnej hierarchie. Potrebovala som niečo prelomové. „Áno, doriti.“

Frankie prikývla. „Lepšie, ale ešte si ma nepresvedčila.“

Mala som tridsaťpäť rokov, žurnalistiku som robila viac než dekádu. Mojmým snom bolo raz získať zmluvu na vlastnú knihu. Chcela som sa stať niekým, kto bude prvou voľbou, ak zavolá osobnosť ako Evelyn Hugo. Vo *Vivante* som sa cítila nevyužitá. Ak sa mám dostať tam, kam chcem, niečo bude musieť ísť bokom, povedala som si. Nieкто mi bude musieť uhnúť z cesty. A musí sa to stať rýchlo, pretože okrem tejto kariéry nemám nič. Ak sa majú veci zmeniť, musím zmeniť vlastný prístup. Možno drasticky.

„Evelyn chce mňa,“ povedala som, „a ty chceš Evelyn. Nemám pocit, že ja musím presvedčať teba. Ty potrebuješ presvedčiť mňa.“

Zostala ticho a zadívala sa na mňa ponad prsty spojené do striešky. Dovolila som si dosť veľa, možno som prestrelila.

Presne takto som si pripadala, keď som sa pokúšala začať s činkami a hneď na prvý pokus som si naložila dvadsaťkilové. Priveľa a priskoro zvyčajne znamená, že človek nevie, čo robí.

S vypätím síl som sa ovládla, aby som sa nezačala ospravedlňovať. Mama mi od detstva vtĺkala do hlavy, že sa patrí byť zdvorilá a ústupčivá. Celý život som žila podľa vzorca slušnosť rovná sa poslušnosť. Ďaleko ma to nedostalo. Svet si váži ľudí, ktorí si myslia, že mu môžu šéfovať. Nikdy som tejto logike veľmi nerozumela, no dospela som k názoru, že vzpierať sa jej je zbytočné. Do *Vivantu* som prišla s cieľom, aby zo mňa jedného dňa bol nieкто ako Frankie. Možno dokonca nieкто viac. Chcela som robiť prácu,

na ktorú budem hrdá. Chcela som po sebe zanechať stopu. Za ten rok vo *Vivante* som sa k niečomu takému ani nepriblížila.

Ticho sa naťahovalo. Mala som pocit, že to narastajúce napätie nevydržím a prasknem. No prvá to vzdala Frankie.

„Okej,“ povedala, vstala a podala mi ruku.

Naplnil ma šok zmiešaný s hrdosťou. Frankina ruka bola ako zverák, dala som si záležať, aby som jej stisk opätovala rovnako pevne.

„Vyťaž z toho maximum, Monique. V našom aj svojom záujme.“

„Vynasnažím sa.“

Zamierila som k dverám. „Možno čítala tvoj text o asistovanej samovražde, ktorý si urobila pre *Discourse*,“ poznamenala Frankie tesne predtým, než som stlačila kľučku.

„Čo?“

„Bol skvelý. Možno práve preň si ťa vybrala. Presne ako my. Je to vynikajúci článok. Nie iba témou. Skvelo odvedená práca.“

Bol to môj prvý naozaj zmysluplný text a námet som si vybrala sama. Dostala som za úlohu napísať o rastúcej popularite zeleninových klíčkov na gastronomickej scéne, najmä v Brooklyne. Vybrala som sa do tržnice v Park Slope a vyspovedala miestneho farmára, no keď som sa mu priznala, že chuť horčičných lístkov ma nenadchýna, povedal, že hovorím ako jeho sestra. Tá vraj bola zarytý mäsožravec až do minulého roka, keď jej objavili nádor na mozgu. Potom prešla na vegánstvo.

Farmár sa mi zdôveril, že sa so sestrou zapojili do podpornej skupiny za lekárske asistovanú samovraždu pacientov v konečnom štádiu. Ich hlavným cieľom bol boj za právo na dôstojnú smrť. Už vedeli, že zdravá strava sestre život nezachráni, a nechceli, aby trpela dlhšie, než musí.

Chytilo ma to za srdce. Verejnosť by mala počuť hlas týchto ľudí, povedala som si. Mali by dostať šancu.

Vrátila som sa do redakcie a vrhla sa do práce. Keďže dovedy som písala o hipsterských trendoch a kadejakých celebritách, predpokladala som, že takúto kontroverznú tému šéfstvo zamietne, no na moje prekvapenie som dostala zelenú.

Pracovala som na plný plyn, navštevovala zhromaždenia farských spoločenstiev, robila rozhovory, písala a donekonečna prepisovala, kým som si nebola istá, že môj text ponúka komplexný pohľad na pomoc trpiacim, ktorí chcú dobrovoľne odísť zo života.

Ani na jednu zo svojich prác nie som taká hrdá ako na túto. Neraz som si po návrate z práce čítala ten text znova a znova, aby som si pripomenula, čo dokážem. Ten pocit uspokojenia, že sa mi ťažko uchopiteľný námet podarilo sprostredkovať vo všetkej zložitosti – od milosrdenstva po otázky morálky –, bol povznášajúci.

„Ďakujem,“ kývla som hlavou.

„Len vravím, že si talentovaná. Možno to je ten dôvod.“

„Podľa mňa nie.“

„Máš pravdu, asi nie. Ale napíš to dobre a nabudúce to už dôvod bude.“

THESPILL.com

Evelyn Hugo ide s farbou von

NAPÍŠALA JULIA SANTOSOVÁ

4. MAREC 2017

Rozletela sa správa, že žijúca legenda Evelyn Hugo, najkrajšia a najzvodnejšia blondínka na svete, plánuje dať do dražby časť svojej garderóby a dokonca súhlasila s interview, čo neurobila niekoľko desiatok rokov.

Veľmi dúfam, že Evelyn je konečne pripravená porozprávať aj o svojich siedmich manželoch. (Pochopila by som štyroch, možno aj piatich, v krajnom prípade by som strávila aj manžela číslo šesť, ale siedmich? A to už nespomínam všeobecne známy fakt, že Evelyn začiatkom osemdesiatych rokov prežila románik aj s kongresmanom Jackom Eastonom. Čo na to povedať? Dievča má impozantnú zbierku.)

A ak nám o svojich manželoch zasa nič nepovie, dúfajme, že nám prezradí aspoň to, ako prišla k svojmu famóznemu obočiu. PROSÍM, EVELYN, PREZRAĎTE SVOJ TAJNÝ RECEPT!

Keď sa vám dostanú do rúk jej fotografie z mladosti – vlasy farby starej mosadze, tmavé obočie rovné ako šíp, opálená pokožka a zlato-hnedé oči – nespustíte z nich zrak a zabudnete na všetko, čo ste práve robili.

A to nehovorím o jej postave.

Útla, nijaký zadok, nijaké boky – iba veľké prsia.

Celý svoj dospelý život pracujem na takej figúre (a hneď

sebakriticky dodávam, že k nej mám ďaleko – asi budú na vine špagety bucatini, ktoré si každý deň dávam na obed).

Konečne sa dostávam k tomu, čo ma na veci rozpáľilo najviac: Evelyn si na ten rozhovor mohla vyhliadnuť hoci-koho (napríklad mňa, keď sa to tak vezme), no obrátila na neznámu začiatočnicu z *Vivantu*.

Mohla mať kohokoľvek, tak prečo je to Monique Grantová a nie ja?

No dobre, nechajme to. Asi zo mňa hovorí závišť.

Mala by som sa zamestnať vo *Vivante*. Vždy sa im podarí uloviť najlepšie kúsky.

KOMENTÁRE:

Hihello565: Medzi ľuďmi pracujúcimi pre *Vivant* to začína vriieť. Korporátni šéfovcí presadzujú články velebiace zadávateľov reklamy.

Pppppppppps pre Hihello565: *Vivant* je časopis na úrovni, najrešpektovanejší v krajine, a ak by ti ponúkli flek, niečo mi hovorí, že by si ho brala všetkými desiatimi.

EChristine999: Nezomrela Evelynina dcéra na rakovinu? Nedávno som o tom čítala. Strašná tragédia. A potom ten obrázok plačúcej Evelyn na hrobe Harryho Camerona. Mesiace som naň musela myslieť. Nádherná rodina. Je smutné, že o nich prišla.

JeanineGrambs: Evelyn Hugo mi môže byť ukradnutá. Prestaňte písať o týchto ľuďoch! Jej manželstvá, aférky a väčšina jej filmov dokazujú jedno: je to štetka. Film *O tretej v noci* je urážkou žien. Venujte pozornosť ľuďom, ktorí si to zaslúžila.

SexyLexi89: Evelyn Hugo patrí k najkrajším ženám všetkých čias. A ten záber v *Boute-en-Train*, kde vychádza z mora úplne nahá

a záber sčernie sekundu predtým, než kamera odhalí bradavky! Úplná bomba.

PennyDriverKLM: Všetci obdivujú jej svetlé vlasy a tmavé obočie. To mu vravím LOOK. Evelyn, gratulujem.

YuppiePigs3: Príliš chudá. Nič pre mňa.

EvelynHugoJeSvätica: Tá žena darovala MILIÓNY na charitu pre týrané ženy a organizácie zamerané na podporu LGBTQ komunity. Teraz chce venovať výťažok z dražby svojich šiat na výskum rakoviny, a vy sa tu budete rozpisovať o jej obočí? To vážne?

JuliaSantos@TheSpill pre EvelynHugoJeSvätica: Oprávnená pripomienka, ospravedlňujem sa. Na obranu len toľko, že EH zarobila prvé milióny v šesťdesiatych rokoch ako odvážna a nemilosrdná obchodníčka. No bez talentu a krásy by nič z toho nedosiahla a bez toho úžasného obočia by určite nebola taká výnimočne krásna. Ale výčitku prijímam.

EvelynHugoJeSvätica pre JuliaSantos@TheSpill: Mrzí ma ten jedovatý tón. Vynechala som obed, takže mea culpa. A podotýkam, že *Vivant* z tejto šance nevyťažila ani polovicu toho, čo by ste dokázali vy. Evelyn sa mala obrátiť na vás.

JuliaSantos@TheSpill pre EvelynHugoJeSvätica: Ďakujem! Koniec koncov, kto je Monique Grantová? Obyčajná nula. Nedám jej pokoj...

2

NIEKOLKO DNÍ po rozhovore s Frankie som prehrabávala všetko, čo som o Evelyn Hugovej zohnala. Nie som bohvieaký filmový nadšenec, staré hollywoodske filmy ma nikdy nebavili, ale Evelynin život – prinajmenšom jeho doteraz známa verzia – by vydal na desať seriálov.

Najprv skoré manželstvo, ktoré sa skončilo rozvodom, keď mala osemnásť. Potom filmovými ateliérmi zrežírovaná známosť s hollywoodskym princom Donom Adlerom a ich búrlivé manželstvo. Údajne ho nechala preto, lebo ju bil. Následný návrat na plátno vo filme francúzskej novej vlny. Škandalózne útek do Vegas so spevákom Mickom Rivom. Oslnivé manželstvo s elegantným Rexom Northom, ktoré sa rozpadlo pre obojstrannú neveru. Nádherný vzťah s Harrym Cameronom, jej životnou láskou, a narodenie dcéry Connor. Srdcervúci rozvod a vzápätí ďalšie manželstvo, tentoraz s Maxom Girardom, ktorý režíroval *Boute-en-Train*. Vzťah s Girardom ukončil jej údajný pomer s oveľa mladším kongresmanom Jackom Eastonom. A napokon sobáš s finančníkom Robertom Jamisonom. Klebetilo sa, že Evelyn si ho vzala z pomsty voči bývalej kolegyni – a súčasne Robertovej sestre – Celii St. Jamesovej. Všetci siedmi manželia už zomreli a pravdu o týchto vzťahoch poznala iba Evelyn.

Moja úloha bola jasná – spracovať ju, aby sa rozhovorila aspoň o niektorom z nich.

V ten večer som zostala v práci dlhšie, domov som sa vráti-

la až pred deviatou. Môj byt by sa dal najvýstižnejšie opísať výrazom sardinková škatuľka, ale aj taký malý priestor sa zdá obrovský, ak z neho zmizne polovica vecí.

David sa odsťahoval pred piatimi týždňami a ešte som nestihla nakúpiť náhradu za riad, ktorý si vzal, ani za konferenčný stolík – ten sme dostali vlani od jeho mamy ako svadobný dar. Kristepane, naše manželstvo nevydržalo ani po prvé výročie!

Keď som vošla a položila kabelku na gauč, znova som sa na Davida naštvala. Odnieť z bytu aj stolík bola z jeho strany zlomyseľná malichernosť. Spolu s povýšením na významný post dostal od firmy štedrý príspevok na sťahovanie plus komplet zariadený ateliér v San Franciscu. Ten stolík určite strčil do nejakej prenajatej skladovej kobky spolu s nočným stolíkom, o ktorý sa so mnou handrkoval, aj so všetkými našimi kuchárskymi knihami. Tie mi nechýbali. Doma zásadne nevarím, no ak v knihách stojí venovanie „Monique a Davidovi so želaním mnohých šťastných rokov spoločného života“, pokladáte aspoň polovicu z nich za svoju, nie?

Kým som v predizbe vešala kabát, rozmýšľala som, ktorá otázka sa väčšmi približuje k pravde: Vzal David novú prácu a presťahoval sa do San Francisca, neberúc ohľad na mňa? Alebo som ja odmietla opustiť New York, neberúc ohľad naňho? Vyzula som si topánky. Pravda bude niekde uprostred, zopakovala som si v duchu stokrát omieľanú odpoveď, ale v hlave mi neodbytné krúžila myšlienka, ktorá neprestávala bolieť: Odišiel.

Objednala som si večeru z thajskej reštaurácie a postavila sa pod sprchu. Milujem horúcu, takmer vriacu vodu. Milujem vôňu šampónu. K mojim najšťastnejším okamihom patria tie, keď stojím pod sprchou. V kúdoloch pary a pokrytá voňavou penou sa necítim ako Monique Grantová – odvrhnutá žena. Ani ako Monique Grantová – žurnalistka, čo sa nikam nepo-

sunula. Pod sprchou som Monique Grantová, majiteľka luxusnej kúpeľovej kozmetiky.

Po blahodarnej očiste tela som sa osušila, natiahla si tepláky a vlasy stiahla do chvosta. Stihla som to tak-tak, pri dverách už zvonil poslíček s jedlom v plastovom obale.

Usadila som sa pred televízor a snažila sa sústrediť na program, aby som svoj mozog donútila myslieť na niečo iné než na prácu alebo na Davida, no keď bola večera zjedená, uvedomila som si, že moja snaha bola márna. Radšej som mohla pracovať.

Predstava interview s Evelyn Hugovou mi naháňala strach. Mojou úlohou bude usmerňovať jej rozprávanie a nedopustiť, aby sa pokúšala riadiť ona mňa. Žiaľ, odjakživa som tak trochu pštros a ak sa niečoho bojím, najradšej by som strčila hlavu do piesku.

Navyše pri práci často podľahnem svojmu sklonu prehádzať to s prípravou, a tak som celé tri nasledujúce dni venovala štúdiu dostupných informácií o Evelyn. Cez deň som sa vrtala v starých článkoch o jej manželstvách a škandáloch, po večeroch som pozerala jej staré filmy – videla som *Západ slnka nad Karolínou*, *Annu Kareninovú*, *Nefrit a diamanty*, *Všetko pre nás*. Legendárnu scénu z *Boute-en-Train*, kde Evelyn vychádza nahá z mora, som videla toľkokrát, že sa mi o nej aj snívalo.

Čisto pracovný záujem o Evelyn Hugovú sa začal nenápadne meniť na miernu posadnutosť. Medzi jedenástou a druhou v noci, keď zvyšok sveta pokojne spí, sa na displeji môjho laptopu mihala jej tvár, moju obývačku zaplňal jej hlas.

Bola to omračujúco krásna žena, o tom niet pochyb. Ľudia často zdôrazňovali jej rovné, husté obočie a svetlé vlasy, no mňa najväčšmi upútala stavba jej tváre. Výrazná spodná čeľusť, vysoké lícne kosti, plné pery. Oči ako veľké mandle. Opálená pokožka v kontraste k nápadne svetlým vlasom

evokovala pláž, ale na nej pôsobila elegantne. Vedela som, že taká kombinácia nemôže byť prirodzená – a predsa som sa nemohla zbaviť pocitu, že ľudské bytosti by sa mali rodiť presne takéto.

Zrejme toto mal na mysli filmový historik Charles Redding, ktorý raz o Evelyninej ideálne krásnej tvári povedal, že mu pripadá ako „vývinová nevyhnutnosť“. Vraj pri pohľade na ňu človeku napadne, že tie dokonale zladené črty sa jednoducho museli raz objaviť.

Vypátrala som a do počítača uložila množstvo Evelyniných fotografií: zábery z päťdesiatych rokov – obťahnuté pulóvre, špicaté podprsienky; štúdiové promo fotografie jej a Dona Adlera krátko po ich svadbe, portréty zo začiatku šesťdesiatych rokov: dlhé rovné vlasy, hustá ofina a super krátke šortky.

Našla som aj záber, na ktorom sedí v bielych celých plavkách na panensky krásnej pláži, ľavú stranu tváre jej tieni veľký čierny klobúk, zatiaľ čo platinové vlasy a pravú stranu tváre osvetľuje slnko.

Hádam najviac sa mi zapáčila čiernobiela fotografia z odozdávania Zlatých glóbusov v roku 1967. Evelyn sedí v uličke, vlasy má vypnuté do voľného uzla. Na slávnostný večer si obliekla svetlé čipkové šaty s hlbokým, no nie vulgárnym výstrihom, takže jej vidno jarček medzi prsníkmi. Vysoký rozparok na sukni odhaľuje pravú nohu.

Evelyn sústredene pozerá na javisko, no dvaja muži sediaci vedľa (ich mená história nezaznamenala) majú oči iba pre ňu. Jeden jej pozerá na prsia, druhý na stehno. Obaja sú uchvátení a plní nádeje, že sa im podarí zazrieť niečo viac.

Neviem, možno som príliš špekulovala a z tej fotografie vyčítala aj to, čo na nej nebolo, ale jedna vec sa nedala poprieť: Evelyn prebúdzala v ľuďoch nádej, že dostanú čosi viac. Nikdy im to však nedala.

Dokonca aj v donekonečna pretriasanej postelovej scéne z filmu *O tretej v noci* (1977), kde jazdí na Donovi Adlerovi ako na koni, zazriete jej plné prsia sotva na tri sekundy. Roky sa hovorilo, že ten film sa stal kasovým trhákom, lebo manželské a milenecké páry naň chodili opakovane.

Ako Evelyn Hugo vedela, koľko ukázať a koľko zatajiť?

A prečo sa rozhodla prehovoriť práve teraz? Čo znamená tá náhla zmena? Bude sa so mnou zahrávať ako so svojimi divákmi? Povie mi presne toľko, aby som od napätia ani nedýchala, no v konečnom dôsledku neodhalí nič?